

Lars Løkke Rasmussens tale på Flagdagen

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister

Dato

5. september 2015

Deres kongelige højheder. Kære soldater. Kære udsendte. Kære veteraner. Kære pårørende. Kære alle sammen

I dag hylder vi de mænd og kvinder, der siden anden verdenskrig har været udsendt for Danmark. Soldater, politifolk, sygeplejersker, læger, beredskabsfolk, rådgivere og andre specialister.

Flagdagen – den er jeres.

Tak for jeres indsats for Danmark. Tak for jeres arbejde for frihed og fred. Tak til jeres familier. I har alle bragt større ofre og risikeret mere end nogen.

Jeg tror, at mange tænker som jeg: Hvor får I modet og kræfterne fra?

I foråret talte jeg med en soldat. En kampvognskommandør.

Han har været udsendt fem gange for Danmark. Senest i Afghanistan med hold 12. Han fortalte mig en historie derfra.

En dag er han på patrulje. Der er problemer med kampvognens bælte. Det bælte, der går rundt om hjulene. Og han klatrer ud af kampvognen for at udbedre det.

Da han er i gang med at hamre på bæltet, fornemmer han, at noget ikke er, som det bør være. Han føler sig observeret. Han konstaterer, at der er to fjender. Straks efter starter de beskydningen af kampvognen.

Jacob, for sådan hedder kampvognskommandøren, Jacob bliver ramt i skulderen.

Herefter i pulsåren i låret.

Og herefter to gange i læggen.

Under intens beskydning lykkes det ham at kravle op på kampvognen.

Trods massivt blodtab kæmper han sig frem til lugen øverst på kampvognen. En luge, som ikke er mere end et snævert rør.

Med umenneskelige smerter lader han sig dumpe ned gennem lugen. Med hovedet først for ikke også at blive ramt dér.

Hvor får han modet fra? Hvor får han kræfterne fra?

Til det spørgsmål har Jacob sagt: Hvis jeg gav op, måtte mine folk ud af kampvognen for at hente mig. Og så var de blevet dræbt.

Mandskabet redede livet. Men Jacob døde. Næsten.

Han mister så meget blod, at han falder om. Han kan ikke reagere. Der bliver foretaget en genoplivning.

Soldaten i denne historie er, som nogle af jer vil vide, Jacob Panton.

Hvilke tanker går gennem hovedet, da han er kommet i sikkerhed? Jo, han tænker på, at han glemte at få hammeren med. Den hammer, han havde brugt til at udbedre kampvognens bælte.

Jacob. Jeg ved, at du er her på pladsen i dag. Jeg har lige hilst på dig. Vi klarer den nok uden hammeren. Men vi klarer den ikke uden folk som dig.

Jeg ved godt, at vi andre aldrig helt vil forstå, hvad det vil sige at være udsendt til krig og katastrofer. Aldrig helt. Men vi har brug for at prøve at forstå. Vi har brug for at kende jeres historier.

Vi skal hædre og anerkende vores udsendte. Fra jer, der har været i direkte kamp. Til jer, der har slidt og slæbt og passet jeres arbejde bag frontlinjen.

Soldater, der har holdt vagt, så andre kunne hvile i sikkerhed. Mekanikere, der har knoklet for at holde materiel, køretøjer og fly klar til indsats. Sygeplejersken, lægen og beredskabsmanden eller -kvinden, der har bistået lokale myndigheder, når sygdomme og naturkatastrofer har ødelagt hele samfund. Og alle jer andre.

I mine øjne er I helte. Alle sammen.

Det er vi ikke altid gode nok til at markere her i landet. Vi danskere er ikke til store ord. Til store armbevægelser. Eller til at udvise stærke følelser. Men sommetider er det på sin plads. Det er det i dag.

Vi skal ære vores helte.

Derfor har vi indført en flagdag. I dag holder vi den for syvende gang.

Og derfor har vi indstiftet en medalje for international tjeneste fra 1948-2009. Vi har allerede en medalje for international tjeneste fra 2010 og frem. Den nye medalje dækker dermed et hul i vores anerkendelse af dem, der har været udsendt for Danmark frem til 2009.

Vi skal ære vores helte. Vi skal mindes vores døde. Flagdagen står også i alvorens tegn. Det er kun få år siden, Danmark led store tab. Unge mennesker blev dræbt. Familier bærer tunge savn.

I morges havde jeg den ære at løbe med på den sidste distance i the Baton Run. Natten til i dag har 16 soldater og pårørende løbet fra Slagelse til København for at mindes faldne og sårede kammerater.

The Baton – løbets stafet – er håndtaget fra en bære, som blev brugt i Afghanistan til at transportere soldaterne på. Sårede soldater. Dræbte soldater.

I morges løb vi til Kastellet, hvor vi lagde blomster og tændte lys ved monumentet for Danmarks internationale indsats. Tak til initiativtageren bag the Baton Run: Kim Thygesen. Tak til alle jer, der løb med. Det var en smuk og fin måde at sætte vores faldne et minde.

Jeg har selv truffet beslutninger om at sende soldater i krig. Det er den sværeste

beslutning af alle at træffe.

Men den er for ingenting at regne mod den beslutning, som de udsendte træffer. En beslutning om at forlade familie, venner og et trygt liv. En beslutning om at risikere livet.

Og det i en alder, hvor I har så meget at se frem til. Mulighederne, lykken, ja hele livet ligger bredt ud foran jer. Tænk da at sætte det hele ind for en større sag.

Jeres valg gør hele forskellen.

Uanset politisk ståsted. Uanset, om man er enig i den politiske beslutning, der ligger bag. Så er I er udsendt for Danmark. I fortjener vores dybeste respekt.

Og I fortjener vores håndsækning, når I kommer hjem igen.

Derfor vil regeringen se med friske øjne på det, vi gør for veteranerne. Er der steder, hvor vi skal gøre noget mere? Er der steder, hvor vi skal gøre noget bedre? Det er jeg sikker på, der er.

Vi skal tage vare på vores veteraner. Det manglede bare.

I foråret havde jeg den ære og glæde at besøge foreningen Veteranskytterne, hvor tidligere udsendte mødes og støtter hinanden. Jeg ved, at flere af jer er her på pladsen, blandt andet Jacob. Tak for sidst.

Vi tilbragte nogle hyggelige og lærerige timer i hinandens selskab. Der blev fortalt soldaterhistorier. Også flere end den, jeg har fortalt videre i dag.

Det foregik den 4. maj. På 70-årsdagen for Danmarks befrielse. For mig var det naturligt at tilbringe den dag med mennesker, der har forsvaret vores frihed.

En frihed, vi nok genvandt for 70 år siden. Men som ikke blev os givet til evigt eje. Vi må stadig kæmpe for frihed og fred.

Det blev vi smerteligt mindet om ved den frygtelige terrorhandling i København i februar.

Under anden verdenskrig foregik kampen i Danmarks gader. Siden har den stået i verdens brændpunkter.

Danmark yder sit – og mere til – for en bedre verden. Det kan vi gøre, fordi vores udsendte yder deres.

I har modet. I har kræfterne. I er Danmarks helte.

Tak for en fantastisk indsats alle sammen. Jeg ønsker jer en god flagdag.

Kilde

stm.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Mindetale, Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/lars-lokke-rasmussens-tale-pa-flagdagen>